

viis har havt en Uddannelse paa 5 Maanedes, og man har faaet Beretning om den, dog er meget inconsequent saa slet ikke at bryde sig om det Resultat, den har givet, og derimod at sige: Det er ikke tilstrækkelig længe siden, det første Forsøg gjordes, vi maae have endnu et Forsøg, men, vel at mærke, dette nye Forsøg gjør man ikke under de samme Omstændigheder. Det næste Forsøg, som nu er foreslaaet, er 5 Maanedes Uddannelse med Afbrydelse af Exerceertiden, og det foregaaende Forsøg var med 5 Maanedes Uddannelse uden Afbrydelse af Exerceertiden. Man kan altsaa ikke sige, at det ene Forsøg kan have noget synderligt Værd med Hensyn til det andet. Der foreligger nu et Forsøg med 5 Maanedes Uddannelse uden Exerceertid, og alle Fagmænd erklære sig utilfredse med det, de komme næsten Allesammen til det Resultat, at 7 Maanedes ville være tilstrækkelige, og jeg troer, at dette kan man ikke ganske se bort fra. Naar det ærede Medlem for Aalborg bemærkede, at den Idee, at Exerceertiden afbryder Recruterens Uddannelse, er en ny Opfindelse, saa maa jeg dog der ganske bestemt modsigge ham. Jeg har blandt de mange Actstykker, der foreligger herom, f. Ex. en ældre Udtalelse af Generalinspectøren, Generalmajor Branner, som siger: Jeg skal udtale som min Formening, at den tidligere Exerceertid var saa godt som uden Nytte for det yngre Mandstab, hvis Uddannelse i Skolen umulig kunde drives saa vidt, at det ved den begyndende Exerceertid var modtageligt for, hvad der kan læres af større Øvelser. General Hansen udtaler sig i Motiverne til et Lovudkast om organisatoriske Bestemmelser for Hæren ganske paa samme Maade. Han siger nemlig: „Med Hensyn til den hidtil etablerede Tjenstturnus“ — det var nemlig 16 Maanedes uafbrudt Tjeneste — „har det selv afføet fra den mindre heldige Omstændighed, at den henlagde Exerceertiden til den for Landmændene travleste Tid, stedsvis været et for Tjenesten uheldigt Forhold, at den første Exer-

ceertid falder i Mandstabets første Uddannelsesetid, hvor det umuligt kunde have den fulde Nytte af de samlede Øvelser, ved hvilke der stilles de samme Forbringinger til Recruterne som til de fuldt uddannede Infanterister. En saadan Afbrydelse af den givne Fremadskriden i Uddannelsen kan kun virke lamrende for Tjenesten baade ligeoverfor Mandstabet, som, efter i Exerceertiden at have gjort Alt med som uddannede Infanterister, maa begynde forfra, og for Befalingspersonalet, som, efter at have givet Mandstabet den fornødne Veiledning for at kunne følge med, skal begynde den egentlige Underviisning og Uddannelse haant“. Jeg kunde forelægge det høie Thing mange Udtalelser af den Art, som vise, at det ikke er nogen ny Opfindelse, men jeg vil nok troe, at dette Forhold ikke er blevet rigtig klart for Alle, som have beskæftiget sig dermed, førend man indskrænkede Tjenestetiden. Saalænge man havde Mandstabet et heelt Aar efter denne ufuldstændige Recrutuddannelse og efter denne Exerceertid, saa raadede man i dette Aar Bod paa, hvad der var blevet forsømt; men fra det Dieblil af, at man afflaffede denne længere Tjenestetid og gik over til en kortere, blev det ogsaa nødvendigt nøiere at undersøge, hvad der kunde være til Skade, og hvad der kunde være til Nytte for Uddannelsen, og det er saaledes, man er kommen til Klarhed om, at det er bedre ikke at afbryde Recruterens Uddannelse ved en Exerceertid. Jeg skal endnu kun bemærke, at jeg ikke troer, at det ærede Medlem for Aalborg har tilstrækkelig Grund til den Antydning, at Krigsministeren søger at vælte Skylden for de Mishandlinger, som Planen af 1842 er undergaaet, over paa den lovgivende Forsamling; jeg troer ikke, at jeg har hittet Noget, som i mindste Maade kunde give Grund til at forudsætte dette, thi Planen er vistnok ogsaa bleven mishandlet fra Krigsbestyrelsens Side, det er et Forhold, jeg slet ikke vil lægge Skjul paa; men hvad jeg søger, er en Samvirken mellem Regjeringen og den lovgivende Forsamling, og det forekommer mig